de foreliggende have de, der kontrahere med Statskassen, et begrundet Krav paa at vente al den billige Hensyntagen, som netop en Bestemmelse af saa ubestemt Natur og Omfang som den her i Kontrakten omhandlede fordrer, hvis den overhovedet nogensinde skal faae Betydning. Som sagt, Kontrahenterne maatte kunne vente en velvillig Overveielse fra Administrationens Side, og jeg tvivler ikke om, at den høitagtede Minister vil være i Stand til at godtgjøre, at der i saa Henseende fra Forpagternes Side ikke kan reises nogen Anke mod Administrationen. Maaske jeg endnu lige over for den høitagtede Minister maa bemærke, at det, der er optaget i Betænkningen, er overensstemmende med den Fremstilling, som er given i Andragendet; de Oplysninger, som den høitærede Minister i Dag er fremkommen med, have ikke foreligget Udvalget; det Modsatte fremgaar meget mere af Andragendets hele Indhold, idet man efter dette maatte antage, at de tidligere Forpagtere have ladet forstaa, at det Bud paa 30,000 Rd. og Renunciationen paa deres Ret ifølge Kontraktens § 10 ikke var deres sidste Ord. Men naar den høitagtede Minister nu siger det Modsatte, maa det vel for Forpagternes Vedkommende bero paa en feilagtig Opfattelse. At Udvalget som Følge af alt Anførte ikke har kunnet foreslaa Andragendet henvist til Ministeren, haaber jeg, at det ærede Medlem for Thisted (Jagd) vil finde begrundet, og jeg tør sige, at Udvalget, fordi det ikke har gjort det, dog dermed ingenlunde har villet udtale den Mening, at man fuldstændig burde afvise Andragendet og aldeles ikke interessere sig for, at Andragerne mulig engang i Tiden maatte erholde en Godtgjørelse; men Udvalget ansaa det for nødvendigt, at der fra deres Side tilveiebragtes yderligere Oplysninger om, i hvilken Grad og i hvilket Omfang det kunde antages, at de have opfyldt det, der i den tidligere Kontrakts § 10 er stillet som Betingelse, for at de kunde nyde Godt af den forhøiede Forpagtningsafgift.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke indlade mig paa de meget dybtgaaende Undersøgelser, som de to ærede sidste Talere have beskjæftiget sig med. Det er kun en særlig Sag, som jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, men den har maaske tillige nogen almindelig Betydning. Det er Andragendet under Nr. 14. Som det ærede Thing vil se, angaar det en Invalid, der blev saaret ved Fredericia i 1849 og saa fik Understøttelse indtil 1869, nemlig 59 Rd. aarlig. Jeg maa dog bemærke, at i 1856 kom Invalidbestyrelsen til den Erkjendelse, at han ikke burde have nogen Understøttelse længere, men da han ved paalidelige Mænds og Lægers Erklæringer paany søgte derom, blev den igjen tilstaaet ham. Den 1ste April 1869 har Invalidbestyrelsen paany frataget ham Understøttelsen. Han har rigtignok senere ansøgt derom og bilagt sin Ansøgning med en Læges Erklæring, men det har ikke hjulpet Noget. Denne Gang søger han nu til Finantsudvalget. Han har imidlertid ikke bilagt sin Ansøgning med Lægeerklæring, og det er derfor, at Udvalget er kommet til at skjønne derover, saaledes som det har. Senere er der imidlertid kommet en Erklæring fra hans Læge, som viser, at det ene Ben er betydelig mindre end det andet, at hans Erhvervsevne til Stadighed er indskrænket, engang imellem endogsaa meget, da han til nogle Tider lider mere af Smerte end til andre. Denne Lægeerklæring antager jeg vil have til Følge, at der til 2den Behandling vil blive stillet Ændringsforslag i den Retning, at hans Andragende henvises til Finantsministeren. Jeg kan ikke undlade den almindelige Bemærkning ved samme Leilighed, at Invalidbestyrelsen vist ikke saa sjeldent er gaaet mindre hensynsfuldt til Værks, end det var ønskeligt, og at den maaske vel meget har ladet sig lede af Erklæringer fra En eller Anden i den paagjældende Egn; jeg har nogen Tvivl om, hvorvidt dette ikke kunde være Tilfældet. Det hedder jo som bekjendt i Loven af 9de April

---

Rettelse.

Sp. 6639, Lin. 11—12 f. o.: „Den ærede Forslagsstiller er den senest indtegnede Taler", læs: „Den ærede Forslagsstiller er den eneste indtegnede Taler".